

THE INTERNATIONAL
Schiller Institute

* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Hvorfor geopolitik fører til krig – og en sejr i Abuja, Afrika

Helga Zepp-LaRouche i

Nyt Paradigme Webcast, 1. marts, 2018

https://www.youtube.com/watch?time_continue=850&v=zFR18UYEpyI

*Helga Zepp-LaRouche,
Schiller Instituttets stifter og præsident.*

Introduktion v/ Harley Schlanger: Hvis nogen betvivler, hvad Helga Zepp-LaRouche har sagt om, at en manglende evne til at erstatte det Gamle Paradigme, der er baseret på geopolitiske antagelser, vil føre til krig, så bør de kigge på det seneste vanvid, der er produceret af Centret for Strategiske og Internationale Studier (CSIS). Den 20. feb. udgav CSIS deres seneste rapport, »Hvordan man håndterer overraskelse i stormagtskonflikter«. Den advarer om, at USA trues af militære »overraskelser« fra Rusland og Kina. Disse omfatter faren for, at Kina kunne lancere forebyggende, eller første, angreb med krydsermissiler imod Washington og myrde amerikanske ledere samtidig med at invadere Taiwan, mens Rusland forbedrer sit militær på at løbe de baltiske stater over ende!

Alt imens de neokonservative fra London og USA er kommet med mere og mere hysteriske beskyldninger mod Rusland og Kina, så har lederne af disse nationer gjort det klart, at de i stedet fokuserer på at bevæge sig ind i et Nyt Paradigme, baseret på strategisk og økonomisk samarbejde. Dette er faktisk, hvad de neokonservative gallinge er bange for, og ikke angivelige trusler fra Rusland og Kina, som de selv har brygget sammen, men det faktum, at det ustoppelige momentum for Bælte & Vej Initiativet vinder støtte over hele verden, selv i Europa. Det Nye Paradigme, der er blevet detaljeret fremlagt af fr. LaRouche på konferencer og seminarer i hele verden, har skabt muligheder for de fattigste lande til at drage fordel af den »win-win«-politik, der er skitseret af Kinas præsident Xi Jinping.

Kineserne udgav en psykologisk indsigtfuld respons til CSIS' vanvid. I Global Times den 25. feb. sagde en forfatter, at det, der virkelig skræmmer dem, der står bag rapporten, er, at »USA er skræmt af sit eget spejlbillede«!

Vært Harley Schlanger: Velkommen til dagens internationale, strategiske webcast med vores stifter og præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Vi har en virkelig stor nyhed at rapportere for at starte udsendelsen, og som kommer fra Abuja, Nigerias hovedstad, hvor en konference fandt sted, som handlede om et projekt, der står vores hjerte nært, og som Helga har kæmpet for i mange, mange år. Vil du give os en rapport over, hvad der skete i Abuja, Helga?

Helga Zepp-LaRouche: Det er virkelig fantastisk, for der var denne konference i Abuja om krisen over Tchadsøen, med deltagelse af den nigerianske regering og Niger og, mener jeg, et par andre regeringer fra området; og de vedtog officielt Transaqua-projektet. De kom til denne konklusion i et resume efter konferencen, at der ikke fandtes nogen løsning på situationen omkring Tchadsøen undtagen ved at bringe vand udefra, og at dette ikke er en valgmulighed, men en nødvendighed, og at den foretrukne løsning er Transaqua-projektet.

Lad mig hurtigt forklare, hvad det går ud på: Hvis det virkeliggøres, vil det være historiens største infrastrukturprojekt, mener jeg, for dette er en idé, der blev udviklet allerede i 1970'erne af det italienske ingeniørfirma, Bonifica, for at tage noget af den rigelige vandmængde i Congoflodens bifloder, tage omkring 3-4 % af denne vandmængde, som nu flyder ubrugt ud i Atlanterhavet, og omdirigere det fra en højde af 500 m over havet og, gennem et system af kanaler, bringe det ind i Tchadsøen. Dette vil fungere meget fint pga. tyngdekraften med den højdeforskel på 500 m over havniveau, så det er et meget effektivt system. Og det ville ikke alene genopfylde Tchadsøen, hvilket selvfølgelig er en absolut presserende nødvendighed, for denne sø er udtørret, så der kun er 10 % af dens oprindelige volumen tilbage; og den forøgede fattigdom pga. manglen på vand har forårsaget fremvæksten af Boko Haram, og det er én af grundene til, at alle de deltagende lande siger, at dette ikke er en valgmulighed, men en nødvendighed. For, hvis man ikke virkeliggør et sådant udviklingsprogram, kunne man lige så godt overlade hele territoriet til Boko Haram.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:

Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:

Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Det ville altså betyde at genopfylde Tchadsøen; det ville betyde at have rigeligt med vand til kunstig vanding af Sahelzonen; det ville give vand til alle de tolv delta-gerlande – men ikke kun vand; det ville opbygge en moderne infrastruktur i Afrikas hjerte. Det ville skabe en indlandsvandvej for disse lande til skibstransport, og det ville selvfølgelig skabe en masse vandkraft.

Så dette er virkelig fantastisk. Schiller Institutet har ført en kampagne for dette projekt som en del af vores Verdenslandbro, og selv før dette – Jeg mener, vi begyndte at afholde konferencer om dette allerede i begyndelsen af 1990'erne, og vi samarbejdede med Bonificas ingeniører. Så det er faktisk vores værk. Der var allerede sidste år en artikel i *People's Daily*, der sagde, at man faktisk kunne takke Schiller Institutets arbejde for, at instituttet havde skabt denne forbindelse mellem PowerChina, det kinesiske byggefirma, og Bonifica. Så jeg er meget glad for, at dette nu sker.

På konferencen [International Conference on Lake Chad] annoncerede den italienske ambassadør til Nigeria stolt, at den italienske regering vil overtage halvdelen af udgifterne til forundersøgelserne, som nu bliver sat i værk, og alle folk er fuldstændig passionerede over denne idé. De var virkelig glade, og vi havde to medlemmer af Schiller Institutet, der deltog i konferencen; vores Claudio Celani, der er italiener, og som har gjort et godt stykke arbejde med alt dette, og ligeledes et af vore franske medlemmer, Sébastien Périmony. Celani rejste spørgsmålet om, at det ikke blot er infrastruktur, og det er ikke blot det, at disse to lande nu samarbejder for første gang; men at dette kan blive en model for det Nye Paradigmesamarbejde i forbindelse med den Nye Silkevej: For man har Kina, man har et europæisk land, Italien, og de afrikanske nationer, der samarbejder om et sådant langtrækkende projekt.

Jeg mener, det er virkelig fantastisk, og jeg er absolut overbevist om, at dette vil fungere, for Bonifica er et ekstremt effektivt selskab, og det er PowerChina også – de har stor ekspertise: Det var selskabet, der byggede Tre Slugters Dæmningen [i Kina], så de har en masse erfaring med sådanne teknologier for flytning af store mængder jord og lignende teknologier. Så dette er virkelig, virkelig godt!

Det betyder selvfølgelig, at, med denne form for projekter, er det et perspektiv for at løse flygtningekrisen, for dette er præcis, hvad der er brug for: man må få de unge mennesker involveret i at bygge sådanne projekter. Som Ghanas præsident sagde under et besøg i Tyskland tidligere på ugen, at, om 20 år, vil Afrika have 2 mia. mennesker – der er brug for mange jobs, en masse uddannelse, en masse ting. Jeg mener, at Ghanas præsident ved en tidligere lejlighed også har sagt, at han ønsker, at disse unge mennesker skal være med til at opbygge kontinentet snarere end at flygte gennem Sahara og drukne i Middelhavet; han ønsker, at dette skal vendes, og derfor ønsker han investeringer og ikke udviklingshjælp. Og dette er præcis et eksempel på, hvordan det kan gøres.

Dette er virkelig gode nyheder for alle, der kerer sig om menneskeslægten.

Schlanger: Helga, du nævnte, at dette er virkeliggørelsen af et stort niveau af det Nye Paradigme. For et par uger siden var der en Afrika Dag i Berlin, og jeg talte med flere afrikanske ambassadører om dette. En af dem sagde, »Transaqua, det er stort. Vi har brug for stort. Vi har ikke længere brug for, at folk fortæller os, at vi skal være små. Vi har brug for store projekter, og vi har brug for at foretage kvantespring.«

Dette finder sted i den overordnede sammenhæng med fremgangen for den Nye Silkevejsdynamik. Der har været en masse diskussion i Kina om projekter, der er i gang. Kan du opdatere os om, hvad der finder sted i Kina om dette?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at den Nye Silkevejsånd virkelig vinder fremgang. Der har f.eks. netop været en konference i Dubai, hvor Dubai Global Business Forum og præsidenten for Panama, i et interview med *Xinhua*, totalt støttede Bælte & Vej Initiativet og sagde, at han ønsker, Panama skal være en del af det, og at de nu har aftalt med Kina at bygge et højhastigheds-togs-system mellem Panama og Costa Rica som det første skridt, og at dette vil forbinde Mellemamerika med Asien på en meget mere produktiv måde.

Næsten hver dag kommer der en ny udvikling, og som et resultat har forskellige kinesiske professorer kommenteret det og sagt, dette er ikke kun for Kina, men dette løfter hele verden op; dette giver en model for udviklingslandene for at forbedre deres industrielle kæde, og det vil ske for alle Kinas naboer. En anden professor, der har skrevet flere bøger om den Nye Silkevej, prof. Yang Yiwei, sagde, hør her, grunden til, at Vesten er så fuld af angst over Kinas fremvækst, er, at de mangler en total selvsikkerhed om deres egen økonomiske model, og det er grunden til, at de er så absolut hysteriske over det.

Så var der et meget smukt interview med en person ved navn Su Quanke; han er cheffingeniør for Hongkong-Zhuhai-Macao-broen, der nu står færdig, inkl. en meget lang tunnel, som forkorter rejsetiden mellem Hongkong og Zhuhai fra tre timer til 30 minutter. Han blev spurgt, om han var optimistisk mht., om Kina kunne nå sine udviklingsmål for 2020, 2035 og 2050, og han sagde, at han var helt sikker på, at det ville ske. Denne bro er virkelig fantastisk. Jeg var så heldig at stå på denne bro i november – jeg var inviteret til en konference om den Maritime Silkevej i Zhuhai, og en del af programmet var at rejse til denne bro. Så jeg stod kun 15 km fra Hongkong. Det er fantastisk: Det er den længste bro over hav på planeten; den er i alt 55 km lang, mener jeg, og det tog 150 nye patenter, der alle var opfundet af kinesiske ingeniører.

Denne region, Hongkong, Macao, Zhuhai, Guangzhou, Shenshen, er sandsynligvis verdensøkonomiens kraftcenter lige nu. Det er alt sammen moderne byer, moderne, relativt smuk arkitektur – jeg var virkelig overrasket over at se det – og det er et kraftcenter, der tiltrækker unge, kreative mennesker inden for hightech-områder. Det er et eksempel på, mener jeg, at man kan se, at, med moderne infrastruktur, kan man gøre sådanne udviklinger til en magnet, og så blomstrer alting omkring det.

Jeg ville ønske, at folk i Vesten, i USA, kunne gøre det samme! Der var for øvrigt for nylig en artikel, der sagde, »kunne USA have 7 %'s vækst ligesom Kina?« og svaret var, »ja, det kunne de, hvis de ville gå tilbage til Alexander Hamilton, hvilket trods alt er, hvad Kina nu gør! Kina baserer sin egen model på Alexander Hamilton og naturligvis Friedrich List og andre lignende fortalere for fysisk økonomi; og min mands teorier er ret velkendt i Kina, og jeg mener, de også bliver studeret meget intensivt.

Dette er alt sammen meget, meget godt, og der er absolut grund til optimisme.

Schlanger: Dette rejser spørgsmålet om det bredere kinesiske diplomati. Liu He kommer til USA, han er en af cheføkonomerne; han vil mødes med folk i Washington. Hvad forventer du vil komme ud af dette besøg?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, dette er meget interessant, for der finder tydeligvis en bestræbelse sted mellem præsidenterne Xi og Trump, og her er de gode nyheder også, at Xi nu bliver som præsident efter 2020, hvilket har forårsaget et kæmpe freakout i visse lejre, men jeg mener, det er en meget god udvikling, fordi det kinesiske folk værdsætter hans succeser med kampen mod korruption, og selvfølgelig er den Nye Silkevej og Bælte & Vej Initiativet en enorm succes. Trump har annonceret, at han genopstiller i 2020. Jeg mener derfor, at det er meget vigtigt, at de to præsidenter tydeligvis følger en politik med at have direkte kontakt med hinanden, og på denne måde går uden om de neokonservative initiativer og bestræbelser på at destabilisere relationen.

Denne Liu He var den kinesiske hovedtaler på Davos Økonomiske Verdensforum, og han er den vigtigste økonomiske rådgiver til præsident Xi direkte. Dette kommer blot to uger efter, at statsråd Yang Jiechi var i USA, hvor han mødtes med Trump og andre regeringsfolk. Så jeg mener, at det personlige forhold mellem Trump og Xi fungerer, og jeg mener, det er en modvægt til en masse andet vrøvl og antikinesisk hysteri, der arbejdes på netop nu.

Schlanger: Med hensyn til dette antikinesiske hysteri, må vi kigge på denne nye rapport fra Centret for Strategiske og Internationale Studier [CSIS], der netop blev udgivet i sidste uge; som grundlæggende set siger, at Kina forbereder mulige angreb med krydsermissiler mod Washington, mord på amerikanske ledere og en invasion af Taiwan. Dette er en optrapning af, hvad vi har set i de seneste par uger. Hvad foregår der med det her, Helga?

Zepp-LaRouche: Det er tydeligvis det, som allerede general Dempsey, den tidligere formand for USA's generalstabschef, havde advaret om: Thukydids-fælden, nemlig, at den hidtil dominerende magt, USA, konfronteres med Kinas fremvækst, og som så, hvis de følger sådanne vanvittige scenarier som CSIS', ville gå i Thukydids-fælden.

Thukydids var den græske historiker, der beskrev, hvordan den Peloponnesiske Krig udviklede sig ud af rivaliseringen mellem Athen og Sparta, og hvordan dette, som vi senere ved, førte til oldtidens Grækenlands død. Hvis USA faldt i denne fælde, ville det selvfølgelig være absolut forfærdeligt, for Kina har mange gange tilbudt en

særlig relation mellem stormagter; det har tilbudt USA at samarbejde i den Nye Silkevejs win-win-politik. Så det er virkelig dumt, når CSIS har disse absolut utopiske koncepter, som f.eks. at sige, at Rusland kunne foretage et overraskelsesangreb mod de baltiske stater – jeg mener, det har *ingen som helst* logik, for det er absolut ikke i Ruslands egeninteresse at gøre dette. Alle, der kender situationen, kan klart se dette.

Der var faktisk et meget stærkt svar på denne rapport i *Global Times*, som siger, dette er USA, der bliver skræmt af sit eget spejlbillede! De citerer så denne utopist fra Pentagons Office of Net Assessment (en slag intern tænketank), som udviklede alle disse politikker for luftangreb, Andrew Marshall, der var ophavsmand til dette begreb om, at lande ikke burde have en »spejlbillede«-fremgangsmåde over for andre nationer, med andre ord, projicere deres egen strategi over på den anden. De siger, at det præcist er, hvad USA gør, for hvem er det, der går ind for forebyggende krig? Det er USA, der har dette i sin doktrin, og ikke Kina; og hvem er det, der går ind for regimeskifte? Det er USA, mens Kinas politik altid har været at respektere det andet lands suverænitet. Så de gennemgår et par andre sådanne forskelle.

Så jeg mener, at dette er virkelig dårligt, og folk bør virkelig ikke falde for dette, for enhver, der undersøger – eller det, som Marco Rubio siger, at Confucius Institutterne (i USA) spionerer mod kolleger – jeg mener, det hele er total paranoia. For man har en meget succesfuld model for at løfte verdens underudviklede dele ud af fattigdom, og Kina forsøger absolut ikke at gennemtvinge sin egen model. Vesten kunne gå tilbage til sine egne, succesfulde perioder, såsom den Amerikanske Revolution, Lincoln, John Quincy Adams, Franklin D. Roosevelt, John F. Kennedy; og hvis USA ville gå tilbage til deres egen styrke, og de europæiske nationer til deres bedste traditioner, ville vi ikke have nødig at importere den kinesiske model, men ville atter antage vores sande identitet. Men eftersom Vesten ikke gør dette, så er der selvfølgelig nogle mennesker, der er bekymret over Kina – men perspektivet er virkelig absolut forkert.

Schlanger: Vi så det samme – du nævnte Marco Rubio, og under den samme høring sagde FBI's Christopher Wray grundlæggende set, at alle kinesiske studenter, der studerer i USA, er potentielle spioner. Så dette er værre end McCarthy-perioden.

Vi har med det samme tema for nylig set en meget anderledes hård periode i de amerikansk-russiske relationer. Med faren for en eksplosion i Syrien, hvor de beskylder Rusland for det, de siger, er et muligt kemisk angreb, som Assad-regimet er ved at planlægge, havde den russiske udenrigsminister Lavrov et par kommentarer til dette: han krævede, at USA bakker op om FN's Sikkerhedsråds resolution om humanitær hjælp i Syrien. Hvad foregår der dér, fra hvad du ser, Helga?

Zepp-LaRouche: Efter den russiske intervention i september 2015 blev det syriske territorium skridt for skridt tilbageerobret, og nu er der kun nogle få enklaver, der er under al-Qaeda-relaterede gruppers kontrol, og en af dem er Damaskus-forstaden, det østlige Ghouta. Jeg bruger det følgende billede for at give folk en idé: Hvis

man f.eks. i Potsdam eller Schwabing havde tusindvis af ISIS-kæmpere, og de beskød Berlins eller Münchens city, eller lad os sige, at dette skete fra New Jersey og ind i New York City, hvad ville reaktionen være? Regeringen har absolut ret til at forsøge at stoppe det. Og eftersom disse terrorister holder befolkningen som gidsel, som nu, var det, pga. Putins intervention, muligt at have en fem timer lang korridor med våbenstilstand hver dag, men man ser virkelig, at disse terrorister forsøger at forhindre befolkningen i at forlade området, fordi de er menneskelige skjolde, som terroristerne skjuler sig bag.

Så jeg mener, Vestens beskyldninger – nogle af dem er selvfølgelig stadig på politikken for regimeskifte; dette var absolut den Europæiske Unions, den tyske regerings, den britiske regerings politik, og det er absolut forkert.

Jeg tror ikke, det vil ske, men disse politikker optrapper blot det syriske folks lidelser, og jeg mener ikke, det kan, eller vil, virke, for de styrker, der nu støtter den suveræne Assad-regering, har vist sig at være militært overlegne. Men det er en forfærdelig tragedie, og det bør omgående stoppes.

Schlanger: Mens vi taler om tragedier, så har vi i USA haft en ny debat efter drabene, der fandt sted på Parkland High School i Florida. Der var en meget interessant intervention fra guvernøren af Kentucky, Matthew Bevin, der kommenterede, at vi ser på en »dødskultur«. Det tema, du i mange år har taget op i Schiller Instituttet, om nødvendigheden af at adressere den kulturelle degeneration, der er direkte relateret til krig osv., er et hovedpunkt at bringe frem. Vil du fremlægge dine tanker om dette, for dette er i centrum af mange diskussioner i USA, men det er ikke et lokalt spørgsmål, men en del af kulturens generelle degeneration.

Zepp-LaRouche: For mange år siden holdt jeg en tale om faren ved Pokémon, faren ved visse voldsfilm og faren ved videospil. Jeg undersøgte det dengang, og det var klart, at nogle af disse kommer direkte fra Pentagons strategiske undersøgelser, de kommer fra træningsprogrammer. For i tiden efter krigen indså folk, at under Anden Verdenskrig var det kun 15 % af soldaterne, der var villige til at skyde på fjenden, fordi der er en naturlig blokering i mennesker mod at skyde et andet menneske. Så formålet med disse videospil var oprindeligt at øge hærens drabsrate, og det blev så til de kommercielle videospil. Dette har nået en grad af vold for voldens skyld. Denne kvinde, der er medlem af VIPS, ved navn Coleen Rowley, som i forbindelse med Parkland-skudepisoden pegede på det faktum, at Pentagon og CIA i de seneste år har samarbejdet med Hollywood om 1.800 film, hvor helten er en eller anden slags forstyrret person, en veteran fra udenlandske krige, der havde posttraumatisk stressyndrom, og som rendte rundt og udførte drabsorgier, og det er faktisk en medvirkende årsag til denne nuværende eksplosion af vold.

Min mand, Lyndon LaRouche, kom med meget vigtige kommentarer efter Columbine-skyderiet [i 1999], hvor han pegede på den dybe, dybe aksiomatiske fare i USA som resultat af dette. Siden Columbine har der været 38 skoleskyderier med dødelige konsekvenser. Efter Parkland-skyderiet var der 50 alarmer i skoler om dagen –

selvfølgelig fra elever, der var bekymret over andre elever, eller våben, eller at modtage mærkelige sociale beskeder. Det har virkelig nået et punkt, hvor dette må ændres.

Det er virkelig godt, at præsident Trump er kommet med nogle meget vigtige kommentarer om dette: han mødtes med nogle elever fra Parkland-skolen, og han sagde, at der er en forfærdelig vold, en masse af det på Internettet, og som former børnenes og de unge menneskers sind, og at han overvejede et bedømmelsessystem for film, der måske ikke har sex og derfor ikke bedømmes, men er fuld af drab.

Dette er et skridt i den rigtige retning, men det er ikke nok. Jeg ville satse på en langt mere radikal fremgangsmåde og vedtage love, der forbyder alle sådanne film, fordi de er med til mentalitetsmord eller hjernevask af børnene. Folk har tidligere fremført, at man ikke kan blokere for volden på Internettet; det mener jeg, man kan, og folk kritiserer Kina meget for at blokere for visse ting på Internettet – hvis kineserne kan gøre det, så kan Vesten også og beskytte sine egne børn og unge mennesker.

Dette er meget vigtigt, for, som jeg mange gange har sagt: Det Nye Paradigme handler ikke blot om økonomi, den Nye Silkevej er ikke blot et spørgsmål om transport eller infrastruktur; det er også et spørgsmål om at udvikle et helt andet begreb om mennesket; og den form for specialisering, den totale, forfærdelig mangel på menneskelig værdighed, som guvernør Bevin fra Kentucky påpegede, er virkelig det 100 % modsatte af det, der er nødvendigt. Vi har brug for et billede af mennesket, der er smukt, der er kreativt, der er sandfærdigt og som udvikler alle det enkelte barns potentialer på den mest optimale måde.

Når man har en sådan kultur med absolut degenerativitet – I ved, nu flipper folk også ud over det faktum, at Kina nu har et system, hvor de giver fordele til folk, der opfører sig i overensstemmelse med det almene vel, og giver negative points til folk, der ikke gør. Det er der en stor debat om, i det mindste i Europa. Folk er fuldstændig oprørte over det. Vi diskuterede det, og vi kom til den konklusion, at sådan et system har eksisteret i Vesten i lang tid! Det kaldes bare ikke sådan, men hvis man, selv i Tyskland, som ikke er det værste sted; hvis man har 25 % af alle de unge teenagere, der af industrien anses for absolut umulige at ansætte – så de vil ikke ansætte dem, de kan ikke få en læreplads, for de er ikke motiverede, de er autistiske, de er simpelt hen uegnede – så de har ingen chance for at få et job. Det er også et selektivt system!

Folk bør ikke – folk bør virkelig tænke, er dette vestlige system, hvor alt er tilladt, hvor alt er gyldigt, hvor man ikke har to køn, eller tre køn, nu har man noget i retning af 49 køn. Er det virkelig OK med narkoepidemien, der i USA har ført til et fald i den generelle levetid; guvernør Bevin påpegede det faktum, at nogle af disse sataniske budskaber også er i teksterne i popmusikken, i filmene, i videospillene – bør vi tillade alt dette, og få vore samfund totalt ødelagt? Der er en virkning af alt dette på de kognitive evner! Hvis man ønsker Lyndon LaRouches Fire Love som den eneste løsning til at undgå systemets kollaps, jamen, især den fjerde lov kræver et

forceret program for fusionskraft, for international rumforskning og rumrejser. Man kan ikke have folk med ødelagte hjerner, fordi de er afhængige af disse ting, og så få dem til at blive kreativ, produktiv arbejdskraft.

Så det er én og samme diskussion, vi har brug for – vi har brug for et Nyt Paradigme, og vi må have et uddannelsessystem, der understreger skønheden i klassisk kultur, der understreger karakterens skønhed som et udviklingsmål. Det var Wilhelm von Humboldts idé, som trods alt havde indflydelse på meget af undervisningssystemet i Europa og USA i det 19. århundrede, og det holdt sig endda til langt ind i det 20. århundrede, og han havde den idé, at formålet med uddannelse må være karakterens skønhed. Hvem taler om dette nu om stunder? Hvis man tager nogle af disse børn, der er afhængige af disse voldsvideospil, eller endnu værre, der kigger på forfærdeligt materiale på Internettet, hvor der bruges tortur og sådanne ting, og som virkelig bliver ødelagt. Deres hjerner bliver fuldstændig ødelagt!

Eftersom guvernør Bevin har krævet en national debat

om dette, og præsident Trump heldigvis også ønsker at tage dette spørgsmål op, mener jeg, vi må have en sådan debat, for det er efter min mening en integreret del af USA's tilslutning til det Nye Paradigme og den Nye Silkevej, for vi kan ikke have, at dette fortsætter.

Schiller Institut har i mange år bevist, at, med klassisk musik, med klassisk poesi, med Schiller, med Shakespeare, kan man transformere folk og få en æstetisk opdragelse, og det er præcis, hvad vi har brug for lige nu.

Schlanger: Helga, for at komme tilbage til vores udgangspunkt, så vil introduktionen af projekter som Transaqua give millioner af unge afrikanere en følelse af en fremtid, og jeg vil gerne opfordre folk til at gå til vores Schiller Institut-side og få en kopi af vores specialrapport om dette: »Forlæng den Nye Silkevej til Vestasien og Afrika: En vision for en økonomisk renæssance«, som er tilgængelig.¹

Hermed vil jeg gerne takke dig, Helga for at være med os, og på gensyn i næste uge.

Zepp-LaRouche: Ja, på gensyn.

¹ Se Introduktionen, (dansk), skrevet af de to forfattere til rapporten: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=23600>